

Trump spreekt van vrede, maar bewandelt het pad naar oorlog met Iran. Netanyahu doet hetzelfde

Door Frank , 5 oktober 2026

Trump spreekt van vrede, maar bewandelt het pad naar oorlog met Iran. Netanyahu doet hetzelfde

Terwijl de propagandacampagne over de Straat van Hormuz spaak loopt, leidt de weg niet naar overwinning, maar naar een bredere conflicthaard

Door Frank Dumon

We bevinden ons op een pad naar [meer oorlog](#). Trump had (en moet) de overwinning kunnen uitroepen en zich eenvoudig uit Iran kunnen terugtrekken, maar dat zou hem als een 'verliezer' hebben neergezet (een vooruitzicht dat hij niet kan tolereren). Ten tweede is hij, om welke reden dan ook, in de ban van Netanyahu en Israël. Tucker Carlson sprak Trump in augustus 2024 direct aan: *"Je zult deze oorlog [met Iran] niet winnen. Je zult hem verliezen en het zal je presidentschap vernietigen. Bovendien houden Netanyahu en de zionistische donorklasse niet van je. Ze haten je."* "Ik weet het", was Trumps enige reactie. Dat was toen.

Tijdens zijn toespraak tot de Algemene Vergadering van de VN stelde Trump dat Iran zich moet overgeven na de Amerikaanse tussentijdse verkiezingen, waarna hij zijn ultimatum zal opleggen. Zo niet, dan zal hij moeten beslissen of hij Iran snel zal "vernietigen". Iedereen die dit hoorde, vat dit op als een dreiging met kernwapens. Sindsdien heeft Trump meerdere keren teruggegrepen naar deze dreiging van vernietiging, waarbij hij en zijn naaste medewerkers steeds benadrukken dat Iran nooit en te nimmer een kernwapen mag bezitten.

Parallel hieraan claimt Netanyahu dat Israël over [verse inlichtingen](#) beschikt die erop wijzen dat Iran concrete stappen zet in de richting van een kernwapen. De veiligheids- en defensiegemeenschap in Israël stelt echter dat [er geen enkel bewijs](#) voor bestaat. *"Ze proberen kernwapens te ontwikkelen en de middelen om ze naar elke stad in de VS te brengen"*, herhaalde Netanyahu deze week opnieuw tegenover CBS.

De kern van de zaak is dat Trump een overwinning op Iran wil, maar de kinetische 'zilveren kogel' om hen te verslaan niet kan vinden. Het oorlogsverhaal voor de tussentijdse verkiezingen is daarom verschoven naar de bewering dat de greep van Iran op de Straat van Hormuz is gebroken ([Bloomberg](#) 'bevestigt' dat we inderdaad terug zijn bij bijna het niveau van de olie-export van voor de oorlog) en dat het Amerikaanse financiële beleg Iran binnen twee weken failliet zal maken, aldus minister van Financiën Bessent.

Eerder deze week brak er een grootschalige propagandacampagne uit om mensen ervan te overtuigen dat de Straat van Hormuz in feite open is. Zoals Philip Pilkington [schrijft](#):

"'80% open' was het praatpunt dat werd verspreid door Javier Blas van Bloomberg... het voelde als de nieuwste media-operatie over een olie-overvloed: Olie wordt verhandeld voor bijna of meer dan \$100 per vat, toch is de stroom door de Straat terug op ongeveer het niveau van voor de oorlog. Noem het Olie-overvloed 2.0."

Pilkington [schetst](#) hoe hij een diepgaand onderzoek deed om te achterhalen waar dit narratief vandaan kwam. Hij stelt vast dat het analysebureau Kpler beweert satellietbeelden te gebruiken om schepen te tellen, maar dat Kpler zelf toegeeft dat de gebruikelijke verificatieprocedures onmogelijk zijn voor schepen die proberen olie stiekem te vervoeren. Bovendien is hoogwaardige satellietbeelden van actieve conflictzones een felbegeerd geopolitiek goed, en er zijn aanwijzingen dat Kpler geen volledige controle heeft over de aangeleverde data.

Pilkington concludeert dat deze nieuwe oorlogspropaganda veel minder effectief is: *"Het narratief van 'Olie-overvloed 2.0' landde simpelweg niet zo goed als de eerste iteratie."* Hij merkt op dat de olieprijs deze keer slechts met \$10 per vat daalden, vergeleken met \$30 in juli, en dat er veel meer scepsis is bij insiders. Gezien het duidelijke bewijs van [bijna dagelijkse Iraanse raket- en droneaanvallen](#) op schepen die de Iraanse regelgeving schenden, is dit niet verrassend.

Deze propaganda-oorlog is hoe dan ook meer een bijzaak van de 'tussentijdse verkiezingen' dan van de oorlog tegen Iran zelf, die Trump heeft vastgepind op de kernkwestie. Het verhaal over de opening van Hormuz is bedoeld om psychologisch in te spelen op de zorgen van Amerikaanse kiezers over [dieselprijzen](#) en inflatie in de aanloop naar de verkiezingen.

Trump heeft expliciet gezegd dat hij Iran zal aanvallen (als het zich niet overgeeft) na de tussentijdse verkiezingen. Maar met deze framing wordt de uitslag van de verkiezingen zelf een tweesnijdend zwaard: als Trump het beter doet dan verwacht, zal hij de uitkomst waarschijnlijk zien als een goedkeuring van zijn harde opstelling. Maar als hij het slechter doet, zou hij dan niet toch besluiten om 'dubbel in te zetten'?

Dubbel inzetten om wat te doen? Het is onwaarschijnlijk dat een hernieuwde bombardementscampagne zoals in de eerdere fase van de oorlog zou leiden tot een Iraanse overgave. Het gebruik van kernwapens raakt echter aan de meest gevoelige zenuwen en morele kwesties. Desondanks werkt Elbridge Colby, onderminister van Defensiebeleid, aan het [wijzigen](#) van de protocollen voor het 'gebruik van kernwapens' van de VS, om het gebruik van tactische kernwapens als een 'tussenstap' naar de grote aanval mogelijk te maken.

Een manier om de publieke gevoeligheid rondom een Amerikaanse nucleaire aanval te omzeilen, zou zijn dat Israël de eerste strijder is die kernwapens inzet tegen Iraanse doelen. Dit zou hoogstwaarschijnlijk gebeuren vanaf de door Duitsland geleverde duikboten van de [Dolphin-klasse](#).

Correctie

In sommige analyses wordt ten onrechte gesteld dat deze duikboten boven water zouden moeten komen om raketten te lanceren, wat hen kwetsbaar zou maken. Dit is technisch onjuist. Moderne duikboten, waaronder de Israëlische Dolphin-klasse, zijn specifiek ontworpen om kruisvluchtraketten ([Submarine-Launched Cruise Missiles, SLCM's](#)) **onderwater** te lanceren. Dit vermogen om onontdekt te blijven en een aanval uit te voeren zonder boven water te komen, is juist hun belangrijkste strategische voordeel en vormt de ruggengraat van Israël's vermeende 'second-strike' capaciteit. De raketten in kwestie zijn overigens niet de Amerikaanse Tomahawks, maar de Israëlische, [kernwapen-capabele Popeye Turbo SLCM](#). De werkelijke kwetsbaarheid van deze operatie ligt niet in het boven water komen, maar in het risico op akoestische detectie en de intense satellietbewaking in de toch al gespannen wateren van de regio.

Popeye is een lucht-grondraket ontwikkeld

door het Israëliësch defensiebedrijf [Rafael Armament Development Authority](#). Het is een wapensysteem dat bestaat uit de Popeye-raket, die vanaf een vliegtuig wordt gelanceerd, en een tweewegs communicatiesysteem. De raket heeft een vastebrandstofmotor, een navigatiesysteem en een op afstand bediende TV- of infraroodzoeker. De communicatie met het wapen kan na de lancering overgedragen worden aan een ander vliegtuig, zodat het lancerende toestel zich uit de voeten kan maken.

Een lichtere maar geavanceerdere versie, de Popeye 2 bijgenaamd "Have Lite", met een gewicht van 1130 kg, is ontwikkeld om gebruikt te worden met kleinere tactische gevechtsvliegtuigen, zoals de F-16 Fighting Falcon.

De "Popeye Turbo" is een grotere versie aangedreven met een turbofan met vloeibare brandstof en een groter bereik dan de oorspronkelijke Popeye. De Popeye Turbo is dus geen echte raket maar eerder een kruisvluchtwapen. Het bereik zou meer dan 200 km zijn.

En wat doet Iran? Waarom zou Iran wachten totdat Israël en de VS volledig gereed zijn voor escalatie na de tussentijdse verkiezingen? Zou Iran wachten in de hoop dat de verkiezingen tot een politieke paradigmaverschuiving in de VS leiden? Of zou Iran de aanvalsplannen van de VS en Israël proberen voor te zijn?

Als deze volgende fase van de oorlog zou uitbreken, wat inmiddels onvermijdelijk lijkt, zal deze zich veel breder en dieper verspreiden dan de vorige rondes. Dit zal niet alleen de politieke geografie van West-Azië veranderen, maar waarschijnlijk ook de houding van Rusland en China ten opzichte van de VS fundamenteel wijzigen.

Bronnen en technische referenties:

- [NTI - Israel Submarine Capabilities](#): Bevestigt dat Dolphin-klasse duikboten onderwater kunnen blijven gedurende 30 dagen en zijn uitgerust voor het lanceren

van torpedo's en kruisvluchtraketten.

- [US Naval Institute - Dolphin-class Submarines: Israel's Undersea Arsenal](#): Bespreekt de 650-mm buizen die zijn aangepast voor het lanceren van raketten, wat de onderwater lanceercapaciteit bevestigt.
- [Army Recognition - Dolphin-class submarine technical specs](#): Specifieke vermelding van de capaciteit om tot 16 torpedo's en Popeye Turbo SLCM's te vervoeren en onderwater te lanceren.
- [Wikipedia - Submarine-launched cruise missile](#): Bevestigt dat het primaire voordeel van duikboten boven oppervlakteschepen het vermogen is om onontdekt te blijven en *terwijl ze ondergedompeld zijn* te lanceren.